

Dalším bezdomovcom, ktorého príbeh vám chcem rozpovedať, je Káťa. Teraz má okolo 25. Veľmi energické žieňa, pripomínala mi malého rozhodného Napoleóna, generála, ktorý bol schopný postaviť do pozornosti všetkých ostatných bezdomovcov. Povedal som si: „Musí mať veľa priateľov.“ No po čase som si všimol, že je často sama. Prečo? Každého, kto sa priblížil odpudila svojimi slovami – vynadala mu až taký fukot. Samozrejme, vždy bolo prečo, no bolo to možné povedať aj inými slovami. A keďže nikto z nás – ľudí, nemá rád neustály krik a nadávky, aj samotní bezdomovci postupne od Káti bočili, až som ju po pár dňoch na našom tábore pre bezdomovcov ani nevidel medzi nimi.

Jedna sestra Matky Terezy si ma tak vzala nabok a potichu, tak aby nepočuli ostatní, mi povedala, aby som sa pokúsil porozprávať s Kaťou, pretože pred pár hodinami chcela vyskočiť z tretieho poschodia našej chaty – nešťastná, že so svojou povahou sa jej nikdy nepodarí nájsť ale aj udržať si priateľov. A tak som hľadal príležitosť porozprávať sa s ňou, hoci som ani len netušil, čo jej budem rozprávať, ani to, čo mi ona potom o svojom živote rozpovie... Príležitosť Pán našiel, bolo to až večer – ja som jej z jedálne podával cez okienko niečo do kuchyne a ona si akurát zaliala kávu. Už si nepamätám, ako to začalo, no dostali sme sa nakoniec k jej životu a ona mi ho rozpovedala kúsok po kúsku.

Keď bola ešte malá, jej ocko zomrel. Nevie ani si nepamätá ako a prečo. Matka jej nebola schopná nič vysvetliť. Prečo? Celý svoj život, ako si ju pamätá, bola opitá – viac či menej, no nemohla si spomenúť ani na jeden deň, v ktorom by ju videla triezvu. Hrôza... Nepoviem na chlapov – u nich sme si akosi už zvykli, že to často dotiahnu so svojou skrachovanou neschopnosťou až do takého stavu. Ale žena? A k tomu matka? Nevie si to predstaviť, že by moja mama bola opitá... a ešte k tomu každý deň.

Jedna žena v našom okolí, keď som bol ešte malý, bola tak opitá každý deň. Keď sme niečím veľmi nahnevali mamu, občas spomenula, že nechápe, ako je to možné, že tá žena pije, nestará sa o deti a tie deti si ju napriek všetkému ako matku vážia a nedopustia na ňu – a my našej mame robíme toľko priekov – nuž áno, keď som bol dieťa, aj ja som robil hlúposti. Často si ani len nevšimneme matku, ktorá sa obetuje, žije pre deti naplno, zoderie sa v dennodennej službe, nepije, nefajčí. A matka, ktorá pije, fajčí, nestará sa o deti... Myslím skôr, že deti sa tak hambia za takúto matku, že aspoň pred druhými ľuďmi ju bránia a rozprávajú o nej krásne veci, ktoré hoci nie sú pravdou, dávajú aspoň aký taký pocit dôstojnosti, neponižujú ako veľmi ponizuje skutočná pravda. Deti budú totiž stále milovať svojich rodičov, mamku, ocka, vždy, aj keď povedia ako veľmi nenávidia. Každý túži, každý chce mať akú takú nádej, že otec raz bude skutočným ockom, matka skutočnou mamkou. Táto nádej, ak zomrie, zomrie s ňou všetko dobré v srdci človeka... a potom sa takýto človek ponorí do tmy... Sú šťastlivci, ktorých z tejto tmy zachráni láska iného človeka. Je ich však veľmi málo. Prečo? Lebo my – kresťania, nie sme často skutoční kresťania hlboko prepojení s Bohom – Láskou. Inak by mnohí našli v našich srdciach to, čo hľadajú celý život – to, čo nenašli v srdciach svojho otca, mamy.

Kaťa tak veľmi chcela rozprávať s mamou, no nebolo žiadnej šance. Často nebolo čo jesť, lebo mama, naliata v alkohole, sa o nič nestarala. Matka si veľmi rýchlo našla nového muža, ktorý... začal piť takisto a ju aj Kaťu začal viac a viac biť. Často to došlo až do takej miery, že celá posiatá modrinami zutekala kamsi sa skrýť, aby ju nenašiel. Keď trochu podrástla – mala asi tak 8 rokov, v jeden krásny deň sa zobrala – bez ničoho, len tak, a utiekla z domu. Nasadla na akýsi vlak, ani nevedela kam, len preč – preč z toho pekla. Samozrejme ju našli policajti a keď zistili odkiaľ pochádza, zaviedli ju späť domov. Nič nevyriešili, na nič sa nepýtali – bolo im to absolútne ukradnuté, prečo zutekala z domu, že ju vracajú späť do toho pekla, z ktorého sa tak veľmi snažila utiecť. Svoju úlohu si splnili – potulujúce dieťa zaviedli domov...

A tak zutekala pri najbližšej príležitosti znova. Znova ju našli – znova odviezli domov. Takto sa to udialo niekoľkokrát, až nakoniec sa jej podarilo utiecť až do Moskvy, kde ako 13 ročná spala po vlakových staniaciach. Zoznámila sa tam skoro so všetkými bezdomovcami. Boli k nej veľmi milí a priateľskí. Nikdy ju nikto nezbil ani jej neublížil, tak ako sa medzi sebou často bezdomovci bili a ubližovali si navzájom – často kvôli pár peniazom vo vrecku druhého bezdomovca. Asi to bolo preto, lebo videli, že je ešte len dieťa a nemá naozaj nič. Pomáhali jej ako sa dalo.

Spomína si, že mala pri sebe všetky doklady a bývali v takej malej zbúchanej búde s ďalšími bezdomovcami. Iní bezdomovci, ktorí nenávideli tých, s ktorými bola ona, podpálili v jeden deň ich chatrč. Stihli len vybehnúť von a tak si zachrániť život, pretože všetko vzbĺklo veľmi rýchlo a spolu s chatrčou zhoreli aj všetky jej doklady a bez dokladov sa tu v Rusku nikde nepohneš – ak chceš pracovať, ak chceš cestovať – kdekoľvek od teba žiadajú pas. A tak bola už naozajstnou úplnou bezdomovkyňou.

V 15-tich sa dala dokopy s jedným mladým bezdomovcom... Samozrejme mali sa radi ale z jeho strany to bola asi len vypočítavosť, pretože keď otehotnela, neviem čo sa s ním stalo, ale už ho nespomínala – asi sa vyparil z jej života ako množstvo mladých „otcov“ v tejto krajine. Keď sa nejako dostala domov k mame, tá namiesto toho, aby ju povzbudila, neustále jej to vyhadzovala na oči a sľubovala, že to dieťa, keď donosí, dá ho na adopciu a hotovo – bolo už totiž asi príliš neskoro na potrat.

Kaťa spomínala, že ona to dieťaťko chcela a tešila sa naň. No keď maličké porodila v nemocnici a po pôrode odpočívala, matka rýchlo tak, aby jej dcéra nemala šancu jednať proti nej, zobrala dieťa a dala ho na adopciu. Podpísala všetky dokumenty ako matka ešte nedospeljej dcéry, keďže mala vtedy iba 15 a dieťaťko sa navždy stratilo z jej života. Keď si pýtala dieťaťko v nemocnici ku sebe, povedali jej, že čo si pýta dieťa, keď ho tak rýchlo odpratala na adopciu, že niet dieťaťka, je preč, matka to už za ňu vybavila, pravdepodobne ako sa dopredu dohodli. Doktori samozrejme nevedeli, že sa nijako nedohodli, že to bola iba vôľa jej mamy. Dlhو sa spamätávala zo šoku, ktorý jej spôsobila strata dieťaťka – bola to dcérka. Tak veľmi ju chcela, tak veľmi... No niekto iný rozhodol za ňu. Od toho dňa jej vzťah s mamou skončil nadobro. Keď sa ako tak pozbierala, odišla z domu a od matky už navždy. S nešťastím a s nenaplnenou materskou láskou v srdci sa opäť ocitla v Moskve na vlakových staniciach a so smútkom v očiach hľadala priateľov. Chcela sa opiť, no z alkoholu jej bolo strašne zle a tak po prvom pokuse to s alkoholom úplne vzdala.

No jej kamaráti a kamarátky bezdomovci voňali benzín, či lepidlá či čo ešte – všetko možné. Ona to skúsila ale bolo jej z toho ešte horšie a tak to nechala tak. Raz kdesi nadabila na lak. Keď privoňala, akosi sa jej povidel a tak to skúsila ešte raz a potom znova, až nakoniec krok po kroku úplne padla do závislosti na voňaní laku. Kvôli tejto závislosti a svojej prudkej povahe prišla o mnohých priateľov, ktorých si ako tak postupne pomaličky získavala. A tak zostala úplne sama.

V jeden deň ju na svojej obchôdzke po staniciach v Moskve našli sestry Matky Terezy a presvedčili, žeby predsa len skúsila žiť inak. Pozvali ju k sebe do domu Milosrdenstva, kde bývali všelijakí bezdomovci, aby sa pozviechali z bezdomovstva a začali žiť novým životom. Ona sa rozhodla zostať u nich a tak je tam už skoro rok. Ku koncu roka by si už mala nájsť prácu a bývanie a začať žiť svojím životom, keďže u sestier možno bývať najviac jeden rok, počas ktorého sa musí každý postaviť na nohy. Ak sa niekomu nechce, po roku jednoducho musí odísť, hoc aj znova na ulicu, no musí uvoľniť miesto tým, ktorí prichádzajú noví.

Napísal Balek Robert
Utorok, 26 Júl 2011 18:04

Keď som sa jej pýtal, prečo si ešte nenašla prácu, povedala mi, že hľadala ale zatiaľ to boli hrozné roboty, v ktorých sa jej buď nepáčilo, alebo to bolo na ňu príliš náročné, alebo príliš neskoro do noci... a tak. Až teraz pred nedávnom jej jeden kňaz našiel prácu v ich kláštore, ktorá sa jej páčila a rada by tak pracovala – upratovanie a varenie, no pani, ktorá to tam riadi, s ňou krútila, krútila – na začiatku povedala, že treba pracovať 2 dni, potom o pár dní povedala, že treba aby pracovala 6 dní, potom ďalšie a ďalšie prekrúcania a neskôr obviňovania. Tak jej povedala svoje – tak ako to iba Kaťa vie a odišla. Doteraz je bez práce no a samozrejme aj bez priateľov. Sestry Matky Terezy jej navrhovali, aby chodievala na skupinu, kde sa stretávajú príbuzní závislých. No jediná skupina, na ktorú môže chodiť, je skupina babičiek, ktoré už 20 rokov chodievajú na skupinu a ich život sa nijak nemení ani život ich mužov či synov – tak ako pili pred 20-timi rokmi tak pijú doteraz. Chvíľu tam chodievala, no keď počúvala tie všetky jalové reči, zatúžila za niekým, kto by bol rovnako starý ako ona, no také skupiny sú veľmi ďaleko od domu sestier a nestíha sa vrátiť v stanovenom čase späť do domu.

Sestry mi povedali, že už ju budú musieť pustiť z domu, pretože ubieha rok a ona ešte stále nenašla prácu, ani nechce chodiť na už spomenuté stretnutia. A pravidlá sú – najviac jeden rok v dome. Potom musíš uvoľniť miesto ďalším. Takže hrozí, že Kaťa zostane znova na ulici. Je to škoda, lebo má veľmi dobré srdce.

Hovorím jej: „Tak aspoň sa pokús nájsť svoju dcérku. Veď niekde musí žiť.“ A ona, že je to už príliš neskoro. Vie síce, že žije niekde v Moskve, pretože tu v Moskve jej ju zobrali. Je už určite adoptovaná a ani nevie, že jej rodičia nie sú jej rodičia. Má už 8 rokov. A ďalej pokračovala: „A čo jej poviem, keď prídem a uvidím ju? Ahoj, ja som tvoja mama... Síce nemám kde bývať, nemám robotu, nemám prakticky nič, ale ty si moja dcérka a tak by som veľmi chcela držať ťa denne na rukách, vychovávať ťa, starať sa o teba... A keď sa ani sama o seba neviem postarať?“ Veľmi zosmutnela... Hovorila, že mama teraz občas, keď vidí také deti vo veku jej dcéry zaplače a poznamená: „No nemohli sme si ju predsa len nechať? Teraz by bola svetlom v našich životoch, postarali by sme sa spolu o ňu... Prečo som to len urobila?“ A Kaťa pokračovala: „Teraz už hovorí tak, a vtedy nerozmýšľala – len sa jej zbaviť – rýchlo, bezo mňa, tak aby som nevedela... Môj život by sa určite uberal iným smerom... A teraz? Teraz nemám nič, ani samu seba... Stratená navždy.“

Smutné príbehy, viem, ale také často píše sám život... V podstate my sami si ho robíme často tak ťažkým a smutným – sami navzájom... Koľko matiek bránilo svojim dcéram donosiť dieťaťko v lone a často to boli aj katolícke matky, ktoré posielali svoje dcéry na potrat – veď aj oni už mali niekoľko potratov za sebou. A zlo sa šíri, šíri, šíri... A keď už dcéra nemohla na potrat, koľko matiek poslalo buď narodené dieťa do domova, alebo dcéru aj s dieťaťom vyhnala z domu: „Chod' si za tým, s ktorým si spala, ktorý ti to dieťa urobil. Nech sa teraz stará!“ Viem, ťažké je vychovávať takéto dieťa, ale často je to najlepšie, čo mu môžeme dať – nádherných milovaných starých rodičov a matku, ktorá objíma, miluje, prijíma, odpúšťa... Bez lásky matky je

Napísal Balek Robert
Utorok, 26 Júl 2011 18:04

dieťa v detskom domove stratené. Môže sa niekto zo sestričiek pokúšať nahradiť matku, ale to už nie je ono, to nie je tá plnosť lásky, pokoja, prijatia vlastnej matky, ktorá deň čo deň obklopuje svoje deti láskou.

No a koľko je takých matiek, ktoré nešli na potrat, donosili dieťa aj si ho nechali, no nedarovali svojmu dieťaťu ani štipku lásky ale iba samé výčitky typu: „Nikdy si sa nemala narodiť. Bodaj by si sa nikdy nenarodila... Zruinovala si mi život!“ Aaaach, aké strašné slová, ktoré prebodávajú malú útlu dušičku do špiku kostí a zabíjajú akúkoľvek nádej, že je hodno lásky. Stretávam takých stratených ľudí veľmi často. Čím ďalej tým častejšie. A pýtam sa: „Čo mám ja robiť, Bože, s touto dušou, ktorú postupne krok za krokom skoro zabila vlastná matka. Ako vzkriesiť túto dušu opäť k životu, k nádeji, k viere, že je hodná lásky?“ Často sa cítim bezmocný pri pohľade na tak zúbožené a dodrásané zničené duše, ktoré ledva dýchajú, ledva žijú z nohy na nohu a jediné, po čom túžia, je ukončiť tento nezmyselný život... A vtedy obraciam svoj zrak k Tebe, môj milovaný Bože, a hovorím: „Ty, áno, ty jediný si schopný zaceliť, uzdraviť, upokojiť, oslobodiť duše zviazané nemilosrdným pohrdaním vlastných matiek. Len ty ako nekonečne milujúca Matka môžeš tieto duše vziať do svojho náručia a len v ňom sa môžu naplno nasýtiť všetkého, čo mali dostať od matky... Len ty, Bože, nikto iný... Ak chceš, prepožičiavam ti svoje dlane, svoje náručie, svoje oči, ústa, svoje srdce. Ak chceš – aj cezo mňa môžeš uzdraviť tieto duše. Len mi nedovoľ konať svoju vôľu ale iba tvoju, pretože jeden chybný krok, slovo či pohyb môže znova uvrhnúť tieto duše do tmy beznádeje, z ktorej už možno nebudú mať silu sa vynoriť k tvojmu svetlu Večnej bezpodmienečnej lásky, ktorú každá duša nakoniec musí nájsť iba v Tebe...“

P. Robert Balek SVD verbista misionár v Rusku

Iné články o misiách v Moskve:

[**Moskva 2 - Matka - Si nenahraditeľná! alebo Žobráčka lásky**](#)

[**Moskva 6 - Bezdomovci - Obeta z lásky**](#)